

fűgefa

A csíkszentkirályi Szent István király plébánia havilapja

„én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.” Mt28, 20b

A Szentlélek a hűség lelke

Ha hűtlenek vagyunk, Ő hű marad, mert Ő magát meg nem tagadhatja (2Tim 2,13)

Életünk épületének egyik fontos tartópillére a hűség, melynek sérülése, repedezettsége összeomláshoz vezethet. Születésünk, sőt fogantatásunk pillanatától szükségünk van annak hűségére, akivel eggyé lettünk a létezésben. Hűség nélkül meg sem születhetünk, föl sem nőhetünk, élni se élhetünk. Mondhatjuk tehát, ember létünk egyik nélkülözhetetlen velejárója a hűség.

Mégis ritka és veszendő portéka, melynek gyakran híján vagyunk. „Bebújtattál engemet talpig nehéz hűségbe” – írja József Attila. Valóban nehéz kenyér a hűség, olykor elviselhetetlen tehernek, keresztnak tűnik, mely alól sokszor igyekszünk kibújni. Így volt ezzel Simon Péter is a főpap udvarában, amikor féltelmében hűtlenné lett szeretett Mesteréhez, ezt mondván: „Nem ismerem ezt az embert.” Azóta hányszor történt meg velünk is, hogy nemet mondtunk valakire, mert féltünk hűségesek maradni hozzá. Ha hűségünk hajótörést szenved, Péterrel együtt mi is elsirathatjuk egymást és hűtlen magunkat.

Számtalan emberi kapcsolat végét jelenti vagy jelentheti, ha a hűség helyébe hűtlenség költözik. Alapjában véve a hűség nem más, mint örökös igent mondás valamire vagy valakire. „Hiába minden, ha szándék.”

Nolens - volens, akarva - nem akarva, olykor mégis nem lesz az igenből, hűtlenség a hűségből.

„Légy hű magadhoz, s így mint napra éj következik, hogy hűtlen máshoz sem léssz” – tanácsolja Polóniusz a fiának, Láertésznek a Hamletben. Olykor azonban magunkhoz is hűtlenek leszünk, amikor reménytelennek tűnik a helyzetünk, miként az Isten népének a pusztai vándorlás során, amikor szembeszálltak Mózesrel, mert visszavágytak Egyiptomba a húsos fazekak ínycsiklandó, éhséget csillapító közelségébe.

(folytatás a 4. oldalon)

8.
oldal

Keresztről keresztre

9.
oldal

A szeretet asszonya

11.
oldal

*Amit kaptam,
neked adom*

Liturgikus útmutató

MÁJUS 1 HÉTFŐ	(Szent József, a munkás, Szent Zsigmond, Szent Jeremiás) / ApCsel 11,1-18; Zs 41-42; Jn 10,11-18 / A pogányoknak is megadta az Isten a megtérést az életre	MÁJUS 12 PÉNTEK	(Szent Néreusz és Szent Achilleusz, Szent Pongrác) / ApCsel 15,22-31; Zs 56; Jn 15,12-17 / A szükséges dolgokon kívül semmi más terhet nem rakunk rájuk
MÁJUS 2 KEDD	SENTE ATANÁZ ApCsel 11,19-26; Zs 86; Jn 10,22-30 Az Úr volt velük, ezért sokan hittek, és tértek meg az Úrhoz	MÁJUS 13 SZOMBAT	(A Fatimai Szűz Mária, Szent Szervácusz, Bogner Mária Margit) / ApCsel 16,1-10; Zs 99; Jn 15,18-21 / Isten rendelt minket oda az evangélium hirdetésére
MÁJUS 3 SZERDA	SENTE FÜLÖP ÉS JAKAB APOSTOLOK (ünnep) / 1Kor 15,1-8; Zs 18A; Jn 14,6-14 A feltámadt Krisztus megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak	MÁJUS 14 VASÁRNAP	HÚSVÉT 6. VASÁRNAPJA ApCsel 8,5-8,14-17; Zs 65; 1Pét 3,15-18; Jn 14,15-21 / Rájuk tették a kezüket, és részesültek a Szentlélek ajándékában
MÁJUS 4 CSÜTÖRTÖK	(Szent Flórián, Szent Guidó, Boldog Ceferino) ApCsel 13,13-25; Zs 88,2-27; Jn 13,16-20 Dávid utódaiból támasztotta Isten Üdvözítőnket, Jézust	MÁJUS 15 HÉTFŐ	(Szent Pachómiusz apát, Szent Zsófia) ApCsel 16,11-15; Zs 149; Jn 15,26 - 16,4 Az Úr megnyitotta Lídia szívét, hogy figyeljen Pál szavaira
MÁJUS 5 PÉNTEK	ApCsel 13,26-33; Zs 2; Jn 14,1-6 Ígéretét teljesítette Isten, amikor feltámasztotta Jézust	MÁJUS 16 KEDD	(Nepomuki Szent János) ApCsel 16,22-34; Zs 137; Jn 16,5-11 Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülj mind te, mind házád népe!
MÁJUS 6 SZOMBAT	ApCsel 13,44-52; Zs 97; Jn 14,7-14 Az Úr ígéje elterjedt az egész vidéken	MÁJUS 17 SZERDA	(Baylon Szent Paszkál, Boldog Scheffler János) ApCsel 17,15.22 - 18,1; Zs 148; Jn 16,12-15 Én azt hirdetem nektek, akit is ismeretlenül tiszteltek
MÁJUS 7 VASÁRNAP	HÚSVÉT 5. VASÁRNAPJA / (Boldog Gizella, Szent Notker) / ApCsel 6,1-7; Zs 32; 1Pét 2,4-9; Jn 14,1-12 / Kiválasztották azokat, akik telve voltak Lélekkel és bölcsességgel	MÁJUS 18 CSÜTÖRTÖK	(Szent I. János pápa, Szent Erik) ApCsel 18,1-8; Zs 97; Jn 16,16-20 Pál bizonyosságot tett arról, hogy Jézus a Krisztus
MÁJUS 8 HÉTFŐ	(Az algériai Szent vértanúk) ApCsel 14,5-18; Zs 113B; Jn 14,21-26 A hiábavaló dolgokból tértek meg az élő Istenhez!	MÁJUS 19 PÉNTEK	(Szent Orbán, Szent Celesztin pápa majd remete, Szent Alkuin) / ApCsel 18,9-18; Zs 46; Jn 16,20-23a / Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: mert én veled vagyok
MÁJUS 9 KEDD	(Boldog Gerhardinger Mária Terézia) ApCsel 14,19-28; Zs 144; Jn 14,27-31a Sok viszontagságon át kell bemennünk az Isten országába	MÁJUS 20 SZOMBAT	(Sziénai Szent Bernardin) ApCsel 18,23-28; Zs 46; Jn 16,23b-28 Apollo nagy segítségükre volt azoknak, akik hívökké lettek
MÁJUS 10 SZERDA	(Szent Jób, Avilai Szent János) ApCsel 15,1-6; Zs 121; Jn 15,1-8 Elbeszélték: milyen nagy dolgokat tett velük az Isten	MÁJUS 21 VASÁRNAP	URUNK MENNYBEMENETELE (Magellanes Szent Kristóf és vértanútársai) ApCsel 1,1-11; Zs 46; Ef 1,17-23; Mt 28,16-20 Jézus úgy jön el ismét, ahogyan szemetek láttára mennybe száll
MÁJUS 11 CSÜTÖRTÖK	(Szent Odó, Majolusz, Odiló és Hugó clunyi apátok, Boldog Salkaházi Sára) / ApCsel 15,7-21; Zs 95; Jn 15,9-11 / A pogányok közül akar magának népet választani az Isten	MÁJUS 22 HÉTFŐ	(Szent Rita) ApCsel 19,1-8; Zs 67,2-7; Jn 16,29-33 Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívökké lettetek?
		MÁJUS 23 KEDD	(Boldog Apor Vilmos, Szent Dezső) ApCsel 20,17-27; Zs 67,10-21; Jn 17,1-11a Feladatom: az Isten kegyelméről szóló evangélium hirdetése

MÁJUS

24

SZERDA

SZŰZ MÁRIA, A KERESZTÉNYEK SEGÍTSÉGE
(Lerini Szent Vince) / ApCsel 20,28-38;
Zs 67,29-36; Jn 17,11b-19 / Az Úrnak ajánlak
titeket, aki felépíthet benneteket

MÁJUS

25

CSÜTÖRTÖK

(Tiszteletreméltó Szent Béda, Szent VII.Gergely,
Bara Szent Magdolna Zsófia)
ApCsel 22,30; 23,6-11; Zs 15; Jn 17,20-26
Tanúságot kell tenned Rómában is az Úrról

MÁJUS

26

PÉNTEK

NÉRI SZENT FÜLÖP

ApCsel 25,13-21; Zs 102; Jn 21,15-19
A meghalt Jézusról Pál azt állította, hogy él!

MÁJUS

27

SZOMBAT

(Canterbury-i Szent Ágoston)
ApCsel 28,16-20.30-31; Zs 10; Jn 21,20-25
Pál hirdette Isten országát,
és teljes bátorsággal tanított

MÁJUS

28

VASÁRNAP

PÜNKÖSDVASÁRNAP

ApCsel 2,1-11; Zs 103;
1Kor 12,3b-7.12-13; Jn 20,19-23
Megteltek mind Szentlélekkel

MÁJUS

29

HÉTFŐ

SZŰZ MÁRIA AZ EGYHÁZ ANYJA

(Szent VI. Pál pápa) / Ter 3,9-15.20 vagy
ApCsel 1,12-14 Zs 112 Jn 19,25-27
Az apostolok állhatatosan együtt
imádkoztak Jézus anyjával, Máriával

MÁJUS

30

KEDD

(Szent István Jobbja, Szent Johanna)
Sir 35,1-12; Zs 49; Mk 10,28-31
Az Úrnak tetsző áldozat:
elhagyni a gonoszságot

MÁJUS

31

SZERDA

Sir 36,1,4-5a.10-17; Zs 78; Mk 10,32-45
Tudják meg a nemzetek,
hogy nincs Isten kívüled, Uram

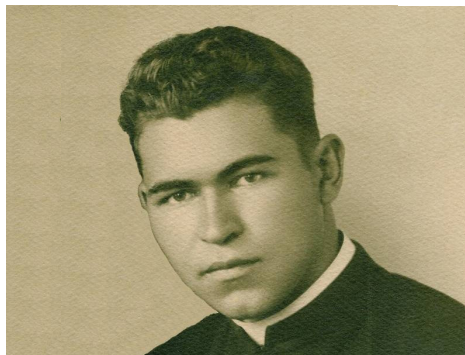
Magyar és Magyarországhoz köthető szentek

Boldog Bogdánffy Szilárd

Bogdánffy Szilárd 1911. február 21.-én született, a szerbiai Vajdasághoz tartozó Feketetón. A temesvári Piarista Főgimnáziumban érettségizett, majd a nagyváradi Teológiai Akadémiára jelentkezett, ahonnan továbbküldték a budapesti Központi Papnevelő Intézetbe. 1934. június 29.-én szentelték pap-pá, papként a katolikus ifjúság oktatását és lelki nevelését vállalta.

1939. novemberében a román hatóságok, koholt vádakra hivatkozva letartóztatták, megkínózták, majd kitoloncolták Magyarországra. Egy évvel később újra visszatért Nagyváradra, ahol folytatta tevékenységét. 1947. tavaszától Scheffler János püspök mellett tanácsos és titkár volt Szartmárnémetiben, a papneveldek államosítása után a papi utánpótlás biztosítására titkos szemináriumot szervezett. A püspök bizalmasaként a szatmári és váradi egyházmegyék, valamint a bukaresti nunciatúra összekötője volt.

1949. február 14.-én titkos püspökké szentelték. Alig két hónappal később letartóztatták, négy éven keresztül, jogtalanul fogvatartották és kínozták.

Koncepció perére 1953-ban került sor, ahol tizenkét év kényszermunkára ítélték. Családjának és ügyvédjének sikerült az ítélet semmissé tenni, de a per újratárgyalása előtt, 1953. október 2.-án a nagyenyedi börtönben belehalt az elszenvedett kínzásokba. Sírhelye ismeretlen.

2010. október 30.-án avatták boldoggá Nagyváradon.

www.magyarurir.hu/hirek/boldog-bogdanffy-szilard

Boros Bogárka

A Szentlélek a hűség lelke

(folytatás az első oldalról)

Nehézségeik közepette megfélelmeztek sanyarú sorsukról, a rabszolgaságról, valamint Jahve és Mózes szabadításáról, értük való fáradozásáról. Később, amikor Mózes sokáig a Sínai hegyen időzött az Úr törvényével foglalatokodva, a nép magára maradva aranyból készítettett istent magának Áron segítségével. Hűtlenségükért nagy árat kellett fizetniük, Mózes parancsára sokakat megöltek a nép közül, de hű maradt hozzájuk Istenük.

„Ha hűtlenek vagyunk, Ő hű marad, mert Ő magát meg nem tagadhatja.” Mert annál a sorsdöntő nagy találkozásnál, az égő csipkebokornál megígérte Mózesnek, hogy vele lesz és vele is marad mindörökké. „Vagyok, aki vagyok”, vagy leszek, aki leszek (ehje aser ehje) merészebb fordítás szerint. Fordíthatjuk így is, az Úr szavát: „Én történni fogok.” Néha al-elkivezetőm így magyarázta a legfőbb jó, az Örökkévaló létezésének titkát: „Az Isten történi, lénye és léte nem statikus, hanem dinamikus valóság.” Eszerint nem rajta kívül történnék a dolgok, nem is általa, mert a történetnek ő is részese, erről szól a Názáreti Jézus élete. Ha mi hűtlenek voltunk is, Ő hű maradt és marad, nem vonul ki a világból, nem is vonul nyugdíjba, hanem hűségesen részt vesz az életünkben, osztozik a bánatunkban és az örömünkben, egész történetünkben.

Többször úgy gondoljuk, a nehézségeinket annak köszönhetjük, hogy levette rólunk a kezét, holott Ő is benne van a történetben. Jelen van a gondokban, a családok viharaiban és békés, olykor boldog hétköznapijaiban, a mindennapi kenyérért való aggodalomban, az online térben elhangzó biztató szavakban, versekben, dalokban, az ég felé emelt karokban, az önkéntes szolgálatokban, egyszerűen a túlélésért folytatott harcokban.

Jelen van a csendben, a magányban, minden fohászsban, az áhítatokban és imádságokban, mélységekben és magasságokban. Mindenütt jelen van, ahol a mi történetünk

zajlik, márpedig mindig jelen lenni, jóban és rosszban együtt lenni annyit jelent, mint hűségnek maradni.

„Ha hűtlenek vagyunk, Ő hű marad, mert Ő magát meg nem tagadhatja.” A nehézségek idején mi könnyen leszünk hűtlenné, miként Jézus tanítványai, akik a nép véneitől s a főpapoktól való félelmükben szétszéledtek. Azonban vannak, akik kitartanak, mindhaláláig hűségesek maradnak. Anyák, gyermekek, barátok, házastársak és szerelmesek is vannak ilyenek. Gyönyörűsége példája a haza iránti hűséges szeretetnek a 137. zsoltár, a babiloni foglyok panasza:

„Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk.

Az ott lévő fűzfákra akasztottuk hárfáinkat.

Mert akik lehurcoltak minket, énekszót követeltek tőlünk, és akik sanyargattak, örömeinket:

Énekeljete nekünk a Sion-énekekből! Hogyan énekelhetnénk éneket az Úrról idegen földön?

Ha megfélelkezem rólad, Jeruzsálem, bénuljon meg a jobb kezem!

Nyelvem ragadjon az ínyemhez,

ha nem emlékezem rád,

ha nem Jeruzsálemet tartom

legfőbb örömömnek!”

Alighanem a hűséges Lélek vagy a Lélek hűsége, Isten nagylelkűsége nyilvánul meg ezekben a megrendítő sorokban. Akár a hűség himnuszának is nevezhetnénk ezt a szívszorító zsoltárt.

Minden hűség alapja Isten hűséges Lelke, mely mélyen a szívünkbe költözik. Isten hűsége szövetségi hűség, az Ábrahámval kötött szövetséghez való hűséges ragaszkodás, mely valójában az egész embervilágra nézve érvényes. „Szövetségre lépek veled, sőt utódaiddal is, örök szövetségre minden nemzedékkel” (Ter 17,7).

Igazából a Názáreti Jézusban vált tetten érhetővé az a szövetség, amely Isten örökkévaló hűségére épül. Jézus és az Atya bensőséges kapcsolata a mindhalálig tartó hűség foglalta, mely tragikus módon, a kereszten teljesedett ki igazán. Akinek szíve mélyén ez a hűséges Lélek lakik, az ugyancsak hű maradhat mindhalálig.

Azonban létezik hűtlenkedő hűség és hűséges hűtlenkedés is. A tékozló fiú hűtlenül elhagyja apját, de szíve mélyén hűséges marad, s végül visszatér hozzá. Idősebb testvére hűséges az apjához, otthon marad mindvégig, ám a testvére miatti háborgásában mégiscsak hűtlennek bizonyul. Polcz Alaine „Nem trappolok tovább” című vallomásában elmondja, hogy apja és férje számtalanszor hűtlenek voltak hozzájuk, szerelmeikért elhagyták családjukat, majd ismét hazatértek. Ebben az égbekiáltó hűtlenségben is volt némi hűség, a régihez való ragaszkodásukban, visszatérésükben. Ami igazán megrendítő, az a „talpig nehéz hűség”, amit a feleségek tanúsítottak férjük iránt, mert mindannyiszor hűségesen visszafogadták hűtlen párjukat s végül kiápolták, elgyászolták őket. A hűséges Lélek, a lélek hűsége, Isten nagylelkűsége járta át a szívüket és készítette őket arra, hogy a hűtlenekkel szemben hűségesek legyenek, mint az Isten.

„Ha hűtlenek vagyunk, Ő hű marad, mert Ő magát meg nem tagadhatja.” Isten hűsége változhatatlan, örökkévaló hűség, melyet senki és semmi nem változtathat hűtlenséggé. Nem csak napfogyatkozás, de istenfogyatkozás is van, ilyenkor úgy érezzük, hogy elhagyott minket, megfélekezett rólunk a Mindenható. De megfélekezhet-e csecsemőjéről az asszony? És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől? S még ha az megfélekezne is: én akkor sem feledkezem meg rólad. (Iz 49,15). Ha ebből a kiapadhatatlan forrásból, Isten hűségéből merítünk, könnyebb lesz hűségesnek maradni magunkhoz, egymáshoz és a mi Urunkhoz. E. Keret izraeli kortárs írónak van egy bájosan humoros, mégis megrendítő története, melyben az Isten nagylelkűsége és az ember

kicsinyessége, hűtlenkedő hűsége egyaránt kirajzolódik. Sívát ülnek, azaz az író édesapját gyászolják, amikor beállít egy ortodox rokon, s egy történettel ajándékozza meg őket, amely egy nagybácsiról, az elhunyt bácsikájáról szól. A nagybácsi még fiatalon úgy döntött, hogy hátat fordít a vallásnak, elhagyja a Tórát. Leborotválta a pajeszát és a szakállát, levette fejéről a kipát, és új életet kezdett.

A rabbi értesült a dologról, ezért magához hívatta a hitehagyó ifjút. Szomorú volt, mert igen jó tanítványát veszítette el, de csak ennyit mondott búcsúzóul: „Salóm, béke veled, addig nem halsz meg, amíg vissza nem térsz a Tórához.”

Az ifjúban mély nyomot hagytak a rabbi szavai, bár nem igazán tudta, hogy áldásban vagy átokban részesült-e tanítójától. Teltek-múltak az évek, miközben Izrael háborús övezetté vált. Egy súlyos rakétatámadás során a járókelők a földre vetették magukat, csak egy ijedt nő maradt állva a szirénák üvöltő hangja ellenére.

Emberünk mindezt látva rákiabált a szerencsétlen teremtesre: „Jöjjön, feküdjön ide mellém, mert itt nem érheti semmi baj.” A megriadt nő engedelmeskedett neki, mellé feküdt s közben megkérdezte: „Mondja, miből gondolja, hogy magát nem érheti baj, maga nem halhat meg?” Válasz: „Azért, mert még nem tértem vissza a Tórához, s amíg nem térek vissza hozzá, addig nem halhatok meg.” Természetesen nem is történt bajuk, mondhatni egy hajuk szála sem görbült meg a légiriadó során.

Apostata (hitehagyó) barátunk később hajótörést szenvedett, s valami úszó fába kapaszkodva a hullámozó tengeren sodródva, az ég felé emelte a fejét s ezt kiabálta: „Még mindig nem hiszek benned, még nem tértem vissza a Tórához.” Meg is úszta a tengeri balesetet annak rendje és módja szerint. Később sem esett soha semmi bántódása, boldogságot, nagy családot és hosszú, egészségben eltöltött életet kapott ajándékba. Igen idős volt már, amikor súlyosan megbetegedett, kórházba került, de meggyógyítani már nem lehetett. Az orvosok csak néhány órát adtak neki,

a nagybeteg egyre agonizált, de nem tudott meghalni.

Amikor az író édesapja, aki szintén hitehagyó, ateista volt, értesült a szenvedő nagybácsról, eszébe jutott a rabbi hajdani kijelentése, melyet a bácsikájának tett. Fogott egy imakönyvet meg egy kipát, és bement a kórházba, leült a bácsika ágya mellé, és elkezdett hangosan imádkozni. A nagybácsi egy darabig sóhajtozott, aztán megnyugodott, végül pedig csöndesen kilehelte a lelkét. Addig nem halhatott meg, amíg vissza nem tért a Tórához, de amikor meghallotta a hajdan oly sokszor elmondott, ismerős imádságot, immár nyugodtan hunyhatta le a szemét.

Végül az ortodox rokon így fejezte be a történetet: „Egy hívőnek könnyű imádkozni egy

betegért vagy egy haldoklóért, de annak, aki nem hisz, ez nagyon nehéz, szinte lehetetlen. Apátoknak mégis sikerült, mert a lelke mélyén egy hűséges cadik, egy igaz ember volt.” Hűség és hűtlenség keveredik egymással ebben a keserédes történetben. Az Örökkévaló hűsége, nagylelkűsége, s a hitehagyók hűtlenedő hűsége egyaránt jelen van ebben a családi legendában.

Pünkösöd a hűség Lelkének kiáradása, Isten nagylelkűségének, örökkévaló hűségének az ünnepe. Isten hűségét megízlelve mi is hűségesek lehetünk, de „ha hűtlenek vagyunk, Ő hű marad, mert Ő magát meg nem tagadhatja.”

Marci pap

Tudnivalók pünkösöd ünnepéről

Az ünnep liturgikus színe a piros.

Ki a Szentlélek? A Szentlélek a harmadik Isteni személy, valóságos Isten az Atyával és a Fiúval együtt, akit Jézus Krisztus ígért meg és küldött el Egyházának.

Mikor szállott a Szentlélek az apostolokra?

A Szentlélek pünkösöd napján szállott az apostolokra. Miért jött el a Szentlélek? A Szentlélek azért jött el, hogy a világ végéig az Egyház életető Lelke legyen. Amikor a Szentlélek leszállt az apostolokra, mindnyájan megváltoztak. Megértették Jézus szavait és tetteit. Tovább már nem féltek, hanem bátran hirdetni kezdték, amit láttak és hallottak: Jézust és az Ő fel-támadását. Öröm töltötte el őket.

Pünkösdkor elsősorban a Szentlélek kiáradására figyel az Egyház, amint ajándékaival el-tölti a hívek szívét. Ezért a püspökök szerte a világon kiszolgáltatták a bérnálás szentségét, hogy még nyilvánvalóbb legyen az Egyház születésének jelentősége és az evangélium hirdetésének megkezdése.

Mózes korától kezdve húsvét után hét héttel tartották a „hetek ünnepét”, amelyet hellenista hatásra pentekoszténak (ötvenedik nap)

neveztek. Az ötvenedik nap eredetileg aratási, hálaadási nap volt. Nyelvünk – számos más nyelv között – ebből származtatja az ünnep ma használatos nevét.

A keresztények kezdettől fogva a húsvéthoz kötötten tartották meg az ötvenedik napot. Az első pünkösdkor három fontos esemény

történt: a Szentlélek eljövetele, mint Krisztus megváltó tettének gyümölcse és beteljesítője; az Egyház alapítása; az egész világra kiterjedő missziós munka kezdete.

Ezek az események Urunk, Jézus Krisztus ígérete alapján történtek, ezt tükrözi az Egyház e napra szóló esti dicsérete is, amikor örömmel így énekel: „Ma teljessé lett a Pünkösöd

ünnepe, alleluja; ma megjelent a Szentlélek az apostoloknak a tűzben, és karizmatikus ajándékokat osztott nekik; elküldte őket az egész világra, hogy hirdessék az igét, és tanítsák: Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni, alleluja". „Amikor egy ember vagy egy közösség csak saját módján tud gondolkodni vagy cselekedni, eltávolodik a Szentlélektől” mondta XVI. Benedek pápa egyik szentbeszédében. A keresztényeknek egy mindent átfogó Egyház építésén kell munkálkodniuk. Az egységre való törekvés azonban nem jelenti a különbözőségek egységesítését. „Pünkösdkor az apostolok különböző nyelveken beszéltek, hogy mindenki a saját nyelvén értse az üzenetet. Az egység Lelke abban mutatkozik meg, hogy sokan megértik. Az egyház eredendően egységes és sokféle.” Ahogy az apostolok, minden keresztény arra kapott meghívást, hogy engedje magát lángra lobbantani a tűz által. Benedek pápa arra bátorította a hívőket, hogy a birtoklás logikáját maguk mögött hagyva Krisztus tűzével égjenek, és őt kövessék.

Nincsen pünkösd Mária nélkül: Így volt ez az emeleti teremben, ahol a tanítványok imádkoztak néhány asszonnyal és Máriával, Jézus anyjával együtt, olvassuk az Apostolok Cselekedeteiben (1,14).

Az egész történelem során és ma is az egyháznak szüksége van a Szentlélek erejére. A Szentlélek nélkül az egyház olyan lenne, mint egy vitorla szél nélkül.

A pünkösd nem egyszeri történelmi esemény, hanem újra és újra megélhetjük az egyházban. Nemcsak az emeleti teremben, hanem a történelem során újra és újra megtörténik a pünkösd, ilyenek voltak például a nagy zsinatok, a II. Vatikáni Zsinat is. Ilyenek az egyház nagy rendezvényei, mint egy plébániaközösség ünnepe vagy egy nagy ifjúsági találkozó, ahol a fiatalok érzik: Isten arra hívja őket, hogy életüket építsék a szeretetre.

☞ ujhajtas.net.ua/tudnivalok-puenkoesd-uennenperl/

Összeállította: **Marci pap**

Rónay György: Himnusz a Boldogságos Szűzhöz

Halkan hull az őszi este harmata...

Harmatozd rám égi kedved, Mária.

Oszladozzék balga szívem bánata.

Te vigyázz rám, boldogságos Szűzanya.

Hogyha kővel megdobnak az emberek,

Szeljek nékik ízes búza-kenyeret.

Töltse be a lelkemet a szeretet.

Tiszta szívvel áldhassam szent Gyermeked.

Bánatok közt elvadtam. Légy szelíd

térítöm, hogy égi Atyánk fényeit

szeplőtlenül tükrözhessem, mint a víg

tengerszem a hajnal ifjú fényeit.

Gyermek-kedvvel ámuljak a fényeken,

Rózsa legyen tövisek közt életem,

piros rózsa, virágozzak ékesen.

Rózsakertek öntözője, légy velem.

Ellankasztó szárazságot messze űzz.

Égjek a szent szerelemben, mint a tűz,

égi Tűznek tűztestvére, kit derűs

kötélék a legfőbb Tűzzel összefűz.

Fáradtságban biztatásod el ne vedd.

Cirógasson langyos, puha tenyered.

Jó öledbe hajtva tikkadt fejemet,

megbékéljek mint a megvert kisgyerek.

Hogyha majd egy furcsa órán meghalok,

mint Fiadat úgy öleljen két karod.

Köszöntsenek örvendezve angyalok.

Fogadjon be országodba magzatod.

Amen.

Keresztről keresztre

Pilinszky János

Az ember itt a földön nem is annyira lépésről lépésre vándorol, mint inkább keresztről keresztre száll.

Az első kereszt a gyermekkor keresztje. Félelemből és bizalomból ácsolták. Méretre nem nagyobb egy kitárt karú gyermeknél. De épp ettől kereszt: testünkre és lelkünkre szabott ellentmondás. Lényege szerint se nagyobb, se kisebb a későbbiekénél. Emberszabású és embertelen. A „boldog gyermekkor” pusztító önámítás. Gyermeknek lenni éppoly nehéz, mint aggastyánnak. Ahogy a gyermekkor boldogsága sem más, mint az öregkoré.

A második kereszt a kamaszkoré. Egyik ágának fölismerés, másik ágának tévelygés a neve. Komoly kereszt a kamaszok keresztje. Szálkáiról elég meggyőződünk a Tékozló Fiú könnyeiből.

A harmadik kereszt a felnőttkor keresztje. Minden kereszt közül talán a legmeredekebb. Széthúzó találkozó két ága. Most kell beilleszkednünk a világba, s ugyanakkor lemondani róla. Most kell legvilágosabban tudnunk, hogy ház és kocsi nem lehet otthonunk. Minden és mindenki erre szorít. Most kell leginkább ellenállnunk a föld vonzásának, a szeretet és igazság vér szerinti értelmezésének. Ahogy azt Jézus vallotta: „Aki az igazságban egy velem, az az én testvérem, az az én rokonom, az az én anyám...” Kemény szavak a világ szemében. De a kereszten? Ott e beszéd a szelídség Istenének legszerelmesebb vigasza. Az egyedül lehetséges haza jóhíre.

Az utolsó kereszt az öregkoré. A legsúlyosabb és legkönnyebb kereszt, mivel az utolsó. Olajfák kertje, agónia a neve. Három fajtáját ismerjük: Az egyik Jézusé. A második a jobb, a harmadik a bal latoré. Nekünk, esendő embereknek, ha utolsó „keresztünkrol” beszélünk, gondolkodunk: épp elegendő a jobb

lator keresztjét „választanunk”. Hogy mit jelent ez? Először is: hogy szívünket és szemünket a középső keresztre függesztjük, önbizalmunkat bizalomra, igazunkat igazságra, féltékenységgel vegyes „szeretetünket” szereetre, ítéleteinket bűnbánatra és felismerésre cseréljük fel. A „többi néma csend” – vallotta Hamlet. És a jobb lator: „A többi kegyelem. A többi tiszta csend...” A többi: a kereszt, minden ellentmondás fölülmúlása, végleges elnémulása. Vége és végül a béke – mindennel és mindenkivel.

És a bal lator keresztje? Bízunk benne, hogy az Atya, mindannyiunk irgalmas Istene, ezt a végső pillanatig fönttartott, kifeszített ellentmondást, békétlenséget és meghasonlást, ezt a fantasztikus megosztottságot is ellenállhatatlan kegyelmébe fogadta, mindennel és mindenkivel egyesítette az Ő isteni békéjében, és nem engedte át a mindent és mindenkit kirekesztő semminek. Hinnünk kell, hogy Isten egyenesen elvárja tőlünk, hogy egyetlen bal latorról se feledkezzünk meg. Erre Jézus a példánk. Igaz, barátságába fogadta a jobb latorot, de egyetlen ítélkező szava sem volt a bal latorhoz. Kihűlő és elnémuló ajka egyetlen nagy imádság volt – valamennyiünkért.

A szeretet asszonya

A keresztény tradíció a Boldogságos Szűzet a szép Szeretet anyjának nevezi. Vajon miért? Azért, mert a Boldogságos Szűz teljes szívvel, lélekkel szeretete Istent, és Istenben ember-testvéreit. A földön senkinek sem volt olyan tökéletes Isten- és emberszeretete, mint a Boldogságos Szűz Anyának. A szeretet parancsát hősi fokon gyakorolta.

A szeretet erényének Ő volt a földön megtestesült anygala. Az ember természeténél fogva vágyódik, ragaszkodik ahhoz, ami szép, ami jó. A széphez és jóhoz való ragaszkodást, valamint az utána való törekvést nevezzük szeretetnek. A szeretetben mindig benne van „A másik javának őszinte kívánása, és saját érdekeinek a másikkal való azonosítása”. (M. Nyelv Ért. Szótára. VI. k. 229- o.) Ezekben a mozzanatokban volt gazdag és páratlanul megközelíthetetlen a Boldogságos Szűz. Ő tisztán látta azt, hogy a tökéletes szépség az Isten, az abszolút jóság az Isten, ezért életének olyan egyszerű volt a tétele: minden az Isten, és mindenekfelett Őt szeretni. Emberélete, sorsa ezzel az egy szóval kifejezhető: SZERETET!

Életünkben, de vallásosságunkban is sokszor összekeverjük a szeretetet valami csöpögős érelemmel. Tény: a szeretetben van érzés, érzelem. (Gondoljunk egy édesanyai szív szeretetére.), De de sohasem szabad elfelednünk, hogy istenszeretetünk több, mint érzelem. Krisztus világosan megmondotta: „Az szereti Atyámat, aki megtartja parancsait... az szeret engem, aki parancsaimat ismeri és azokat meg is tartja...”. (Jn I. 5, 5; II. 6.)

A Boldogságos Szűz maradéktalanul, mindig és mindenben teljesítette Isten akaratát, parancsait. Egész élete szeretet-szolgálat volt, a szeretet áldozata. Tökéletes azonosulás az Isten akaratával. Mindig, mindenben. Az istenanyaság elfogadásában: „Legyen nekem a Te igéd szerint”, menekülésben, isteni gyermekének feláldozásában... (lehet az epizódokat, szeretetállomásait sorolni...)

Az élet, az ember és a történelem fénye, boldogítója: a szeretet. De ez minden munkás nap eltetője, boldogítója is.

Szeressük a jó Istent. Ez gyakorlatilag annyit jelent, hogy elfogadjuk mindig: „Legyen meg a Te akaratod!”. Akaratát keressük, teljesítjük. Azonosulni ezzel az isteni akarral, akkor is, ha emberileg nem tudjuk megérteni, felfogni. Istenben szeretni embertestvéreinket. Nem önmagunkért, hanem azért, mert Ők is Isten gyermekei. Közös az Atyánk, test és vérrokonok vagyunk. Jót tenni, segíteni, könnyeket felszártani, örömet szerezni, feledni, megbocsátani, mind-mind a szeretet fénye, sugara, mindenkit boldogító valósága.

Isten, aki nem cselekszik teremtett világának közreműködése nélkül, kijelöli hivatásunkat, elvárja a hivatással való együttműködést, és azt is elvárja, hogy annak továbbadásában is részt vállaljunk. Ebben jár előttünk a Boldogságos Szűz, akire május havában irányul a hívő ember figyelme. Isten kijelölte számára a saját egyedülálló hivatását. Úgy találta jónak, hogy benne jelenjen meg a földön az Istennek tetsző ember. Úgy látta jónak, hogy rábízza a világ Megváltóját, hogy anyja legyen az Üdvözítőnek. Kiosztja neki az élet terheit olyan súlyos megpróbáltatás formájában, mint a Kálvária. S tudjuk, hogy amit megőrzött számunkra az ő életéből a Szentírás, nem más, mint ennek a szerepnek a készséges elfogadása, ennek a hivatásnak a vállalása. S bár kétségtelen, hogy az ószövetségi szenvedő Messiásról szóló ígéretek ismeretében emberileg fájó jövődönnek néz elébe, hálaénekeiben imádkozva éneкли: magasztalja lelkem az én Uramat, lepillantott szolgálójának kicsinységére.

Májusi litániák

A XII. században találjuk az első nyomait a Boldogságos Szűzhöz intézett litániának. A XIII-XVI. századig számos, elég terjedelmes Márialitánia keletkezett, melyekből a XVI. században kialakult a lorettói litánia, melyet 1558-ban Canisius Szent Péter Lorettóban hallott énekelni, s azután fölvelt kis imádságos könyvébe. A litánia szövege az elmúlt évszázadokban fokozatosan bővült. Például IX. Piusz pápa a szeplőtelen fogantatásról szóló dogma kihirdetése után elrendelte, hogy azt a litániába is vegyék bele. „Áteredő bűn nélkül fogantatott Királynő”. XV. Benedek pápa megengedte, hogy az I. világháború alatt a „Béke Királynője” könyörgést is belevegyék a litániába. XIII. Leó pápa engedélyezte nekünk, magyaroknak a „Magyarok Nagyasszonya” megszólítás besorolását a litánia végére. Nyilvánvaló, hogy 1950-ben a „Mennyebe felvett királyné” megnevezés is bekerült a titulusok közé. A II. vatikáni zsinat után VI. Pál pápa elrendelte, hogy a zsinat mariológijával összhangban Máriát, mint az „Egyház anyját” is kérjük ebben a közös imádságban.

A régi időkben a litániákat – s így a Lorettói litániát is – vásár- és ünnepnapok délutánjain végeztük a vecsernye (vesperás) pótlására. A plébánosok kötelesek voltak litániát végezni, amely ájtatosság egy litánia, egy-két egyházi himnusz elénekléséből és a Szentséggel adott áldásból állt. Ezek a litániák nálunk szinte mindig a Boldogságos Szűz tiszteletére voltak szentelve. Csak az úgynevezett „máriás évszázadban” (1854–1954) alakult ki az a szokás, hogy a május hónapot különleges módon is a Szűzanyának szenteljük, mégpedig a Lorettói litánia naponkénti végzése által. A „legszebb hónapban” sajátos hangulata van a májusi litániáknak. A litánia éneklése által köszöntjük Máriát, de közben önmagunkat is jobban megértjük, sőt remélhetőleg mi magunk is több és jobb emberekké leszünk.

Ha Máriára tekintünk, akkor már nem csupán „szerencsétlen” és törekeny lénynek látjuk az embert a „semmi két szakadéka” között. Nem csak úgy látjuk magunkat, mint aggodalom és nyomorúság kínozza teremtményt, hiszen Máriáról éneklünk, s őt áldottnak és boldognak magasztaljuk, és ezzel végső soron sajátmagunkról is mondunk valamit. Ha májusi ájtatosságot tartunk, segítségül hívjuk a természetet, hogy dicsérjük az embert, mint Isten képmását, hogy elmondjuk róla: meg van váltva, és az embert te remtő és üdvözíteni akaró Isten saját életében akarja őt részesíteni. Máriát köszöntve az ember keresztény elgondolását ünnepeljük és hirdetjük. Még a protestáns teológus, Karl Barth is azt

mondja: „Mária a katolikus teológiában eredeti elve, őstípusa és sűrített foglalatja annak a teremtménynek, aki Isten megelőző kegyelme alapján együttműködik tulajdon üdvössége megvalósításában.” Mária nemcsak anya, nemcsak közvetítő-közbenjáró, hanem mintakép is számunkra.

Ha a májusi ájtatosságra jövünk össze, akkor azt is megtapasztaljuk, és egyre jobban megértjük: összetartozunk! Mindnyájan együtt hordozzuk a terhet és a boldogságot, a veszélyt és az üdvösséget. És éppen ezért jövünk össze litániát énekelni. Egy imádkozó, éneklő, Isten szavát hallgató közösség nemcsak egyes, magukban álló embereknek az összejövetele, akiket az üdvösségért való aggodás visz el a templomba. Nem arról van szó, hogy a templomban együtt imádkozunk, utána pedig megint csak egyedül és csak saját magunknak akarjuk megszerezni az üdvösséget. Szent közösség vagyunk, amely a Boldogságos Szűz Mária kiválóságát dicsőítve Istent dicséri, mert éppen az üdvösség művében ettől a Szűztől, a Megváltó anyjától is függ. Szent közösség vagyunk, amely valóban összetartozik, és ezért is gyülekezik össze, hogy a közösségben jobban meg tapasztalja Jézus Krisztus kegyelmét, akit Isten Mária engedelmisségének erejében az ő testéből ajándékozott nekünk.

A magányos ember elhagyatottságából hív bennünket az egyház liturgiája Isten szeretetének és kegyelmének közösségébe. Nyilvánvaló, hogy a közös imádságnak

vannak következményei. Nem imádkozhatunk itt közösen, ha a hétköznapiakban, a templomon kívül nem élünk szeretetben és hűségben, összetartozásban és kölcsönös tehervállásban.

A Mária-tiszteletnek tehát végső soron köze van a felebaráti szeretethez is. Mert Mária egész élete arról szól, hogy mindenki felelős testvére üdvösségéért, közbenjárhat és közben is kell járnia érte imával, áldozattal,

segíttéssel. Mivel ez igaz, ezért Mária nemcsak Urunknak Anyja, ha - nem a mi anyánk is. Ebben a hitben jövőnk össze esténként templomainkba. Ebben a reményben akarjuk szívünk örömeiben ismét Máriát dicsérni ezekben a napokban. Ez a dicséret végső soron magának az örök Istennek a dicsőítése, aki közel jött hozzánk testté lett Igéjében, hiszen ez az Ige Szűz Máriától született.

Dolhai Lajos

Amit kaptam, neked adom

Péter és János apostolok egyszer imádkozni mentek a templomba, amikor egy béna koldus megszólította őket. Látásból ismerték már: mindig ugyanott ült a templom előtt és kéregetett. Péter ránézett, és felszólította: „Te is nézz ránk!” Aztán ezt mondta neki: „Aranyom, ezüstöm nincs, de amim van, azt neked adom: a názáreti Jézus nevében járj!” A béna erre felugrott és ujjongva járni kezdett. (vö. ApCsel 3,1-10)

Miért, hogyan csinálja ezt Péter? Ekkorra már mögötte van a Jézussal töltött három év: ez idő alatt jó néhány leckét kapott alázatosságból. Aztán Jézus elment, a Szentlélek pedig eljött. Ajándékba, Jézustól, aki megígérte. Ilyen élményekkel gazdagon Péter már nem úgy tekint arra, ami az övé, mint jogos tulajdonára, hanem mint ajándékokra, amelyet azért kapott, hogy továbbadjon.

Valamije mindenkinek van. Van, akinek száz-ezer dollárja, van, akinek kincset érő tudása és olyan is akad, akinek van öt perce odafigyelni egy másik emberre. Sok minden van, ami az enyém. Nem azért, mert megérdemlem, hanem, mert valaki ajándékba adja nekem. A Szentlélek ajándéka különleges kincs, nem olyan, mint a többi, anyagi természetű ajándék, amit ismerlek. Megtartani nemigen lehet. A legjobb, amit tehetek, hogy én is adok. Valakinek valamit.

Ez alól semmiféle válság, idő- vagy pénzhiány, de még az engem ért személyes szerencsétlenségek sem mentenek fel. Keresztényként ez a küldetésem. Kis odafigyeléssel ki tudom deríteni, mi az én ajándékom. Csak úgy, mert szeretnek. Ha ezután körülnézek környezetemben, meg fogom látni, kik azok, akik rám szorulnak, tőlem kérnek valamit. Már csak egy kis erőfeszítés kell, hogy ilyenkor ne menjek szó nélkül tovább. Legtöbbször egy tekintet is segít: Péter sem megy el lehorgasztott fejjel a koldus mellett. Ránéz, és felszólítja, hogy nézzen vissza. Akkor én sem mehetek el földre szegezett tekintettel a másik mellett. Rá kell néznünk, oda kell figyelnünk egymásra! Ezekkel a gondolatokkal ajánlom a Fügefa májusi számát minden olvasónk figyelmébe.

Összeállította: Marci pap

Elhunytjaink

Az Örök Világosság fényeskedjék nekik, nyugodjanak békében!

Cseke Gábor Vilmos
Salamon András

Péter Rozália
Gábor Erzsébet

Pongrácz Mária
Id. Lakatos Dénes

Zöldy Pál Férfinaszkok Mi jelenik meg az életünkben?

3. A szerelmes

A szerelmes archetípusa bennünk az, ki mi-att élvezni tudjuk az életet. Nem az, aki mi-att ebédet főzünk, hanem aki miatt meg is te-rítünk, és fűszereket teszünk az asztalra. Az, akinek vannak ötletei, hogy hogyan legyen teljes az életünk. Ma ennek a túlbujáztatását éljük, amikor minden falu, város, település le-csó-, kolbász-, tök- és levendulafesztiválokat tart. Kétségbeesetten élvezni akarjuk az éle-tet, a pillanatot.

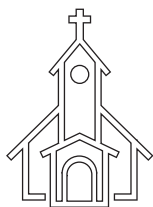
Kívánságvacso-ra a siralomházban is volt. Ha a királyunk nem találja az élet értelmét, be-lefeledkezik a haláltáncba. Evéssel vigasztal-ja magát, szeret sokat beszélni, hosszan, min-dent Ádám-Évától kezd. Elvárja, hogy figyelje-nek rá. Nem zavarja, ha elkésik, és mindenből a legnagyobbat, a legfinomabbat és legelső-ként vesz el egy vacsoránál.

Az egyensúlyban levő szerelmes virággal ülte-ti be a pusztát. Tulipánnal díszíti a ládát, meg-építi a székelő kaput és kihímez egy egyszerű kötényt. Pazarol a szépségre. Mert szeret élni, mert tud élni. Azért tud élni, mert azt is tudja,

mi a fájdalom és mi a halál. Szerelmes nélkül nincsen íze és illata az életnek, az csak tapo-sómalom. Legyen bátorságod szerelmesnek lenni! Vállald a kockázatot, hogy ha vége lesz, fájni fog! Mert vége lesz a legnagyobb szere-lemnek is, merthogy külön születünk, és kü-lön halunk meg. De ezért elutasítani, félni at-tól, hogy belemenyünk, mert fájni fog, ha vé-gé lesz – ez önmagunk megrablása. A fájdal-mot tanít.

Ezért nincsen beavatás fájdalom nélkül. Amikor elvisznek a határig. Jó társak visz-nek el. Azok, akiknek fontos vagy. Akik sze-retnek. És ott magadra hagynak. És te bele-kortyolhatsz a magányba. Megkóstolhatod az egyedüllétet. Megszagolhatod a halált. Hideg van, sötét. Félsz, reszketsz, és kérdéssé válsz. Nem felteszed a kérdést, hanem te magad le-szel a kérdés. Mi ez az egész? Mire van? Mire vagyok? Ezek csak szavak, összetört cserepei annak az edénynek, amelyből kortyolhatsz, ha odaértél. Mert volt, aki odakísért.

Összeállította: **Léstyán László**

Ünnepeink

- Urunk Mennybemenetele
- Pünkösddvasárnap
- Pünkösdhétfő

Kereszttség

Szeretettel köszöntjük egyház-községünk új tagjait:

Balló Bálint Alajos
Székely Zselyke

Impresszum

Kiadja a **Csíkszentkirályi Szent István Király Római Katolikus Plébánia**.

Cím: 537265 Csíkszentkirály 602. szám, Harghita megye, Románia.

Felelős kiadó: Papp Márton plébános, tel.: 0742 658 865. Korrektúra: Russu-Bors Tibor.

Lapterv, nyomdai munkálatok: United Graphic Arts Kft. - Csíkszentkirály, tel.: 0745 092 163.

Megjelent 300 példányban.